

Експрес-аналіз Законопроекту «Про електронну комерцію»

З червня 2014 року Верховною Радою України в першому читанні прийнято Проект Закону про електронну комерцію; документ готується до другого читання*.

Законопроект був зареєстрований у Верховній Раді за поданням народних депутатів, серед котрих Продан О.П., Шевченко А.В., Азаров О.М. та інші. Як зрозуміло, авторський склад є неоднозначним.

Доречно відзначити, що існування так званої «електронної комерції» на даний час вже достатньо врегульоване. Питання, котрі нібито можуть бути врегульованими внаслідок прийняття даного Закону вже є врегульованими іншими Законами, до прикладу – Конституцією України, Цивільним кодексом України, Господарським кодексом України, Законом України «Про захист прав споживачів», Законом України «Про електронні документи й електронний документообіг», Законом України «Про електронний цифровий підпис», Законом України «Про телекомунікації», Законом України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», Законом України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», Законом України «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні», Законом України «Про рекламу».

І, в протигагу запевненням укладачів з Пояснювальної записки, прийняття Закону «Про електронну комерцію» вимагатиме змін до законодавчих актів, – Закону України «Про захист персональних даних», Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні», Закону України «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг», Цивільного кодексу України, Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг».

Законопроект насправді є ще недостатньо підготовленим.

До прикладу, норми законопроекту мають внутрішню суперечність:

<p style="text-align: center;">Стаття 6.</p> <p>1. Суб'єктами електронної комерції можуть бути будь-які особи, передбачені Цивільним та Господарським кодексом України, що володіють необхідним обсягом цивільної правоздатності і дієздатності, як суб'єкти господарювання, незалежно від форми здійснення підприємницької діяльності, так і фізичні особи, що пропонують до продажу товари, роботи, послуги без ознак підприємницької діяльності, споживачі та інші особи, що вчиняють електронний правочин в електронній комерції.</p>	<p style="text-align: center;">Стаття 7.</p> <p>1. Електронна комерція може здійснюватися суб'єктами господарювання, передбаченими Цивільним та Господарським кодексом України, а саме юридичними та фізичними особами, зареєстрованими як суб'єкти підприємницької діяльності.</p>
--	--

Імовірно, законодавець в ст. 7 хотів наголосити, що господарською (підприємницькою) діяльністю в сфері електронної комерції можуть займатись виключно юридичні та фізичні особи, зареєстровані як суб'єкти підприємницької діяльності; а в ст. 6 – не заперечував можливості участі в електронній комерції й інших суб'єктів (у котрих відсутній статус суб'єкта підприємницької діяльності). Проте, насправді допустив конфлікт норм, а отже й можливість неоднозначного розуміння та правозастосування.

Як позитив для розвитку легальної підприємницької діяльності в Інтернеті, законопроект передбачає обов'язок продавця (постачальника) забезпечити прямий, простий,

стабільний доступ інших суб'єктів електронної комерції та компетентних органів до такої інформації про себе. Зокрема, це включає обов'язок розмістити таку інформацію про Інтернет-магазин (його власника):

- повне найменування (для юридичної особи) або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи);*
- місцезнаходження юридичної особи або місце реєстрації та фактичного проживання фізичної особи;*
- адреса електронної пошти та/або адресу Інтернет-магазину;*
- код згідно з ЄДРПОУ (для юридичної особи) або реєстраційний номер облікової картки платника податків (для фізичної особи) чи серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та офіційно повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку у паспорті);*
- номер свідоцтва про реєстрацію постачальника платником податку на додану вартість, якщо така реєстрація здійснена відповідно до вимог Податкового кодексу України;*
- відомості про наявні чинні ліцензії, якщо здійснювана діяльність підлягає ліцензуванню.*

Вартість
обслуговування
підприємця
від 120 грн./міс.

Іншою позитивною стороною законопроекту є те, що згаданий Закон не встановлюватиме додаткових обмежень для платників єдиного податку. Не передбачається також і обов'язку застосування РРО (при реалізації товарів дистанційним способом). З поганого – в законодавстві немає визначення терміну «реалізація товару дистанційним способом», а тому знову ж таки виникає питання щодо вірного застосування даної норми.

Отже, підсумовуючи все коротко викладене вище: доречно дочекатись законопроекту після другого читання, в якому будуть усунуті вищезазначені та й інші неточності. Лише за наявності рафінованого тексту законопроекту можна більш глибоко проводити його аналіз, а тим більше ще завчасно здійснювати будь-які превентивні заходи.

Департамент юридичних та корпоративних послуг

Компанії «Вікторія»

* Законопроект та всю інформацію щодо нього можна знайти на сайті ВРУ, – за наступним посиланням [link].